

Pčela i cvet

Prošla zima, zazelenela trava, a u travi prolećni cvetovi, bubice - vri od života. Sunce razneženo obasjava planetu, vazduh prepun mirisa. Duvaju vetrovi, otvaraju listove na drveću.

Onda preko noći procvetaju voćke: okite se grane belim i ružičastim cvetovima.

Priroda se pretvorila u radionicu: svi rade. Jabuka u dvorištu kao nevesta - cvet do cveta.

Čuje se uzbudjeno zujuće - rojevi pčela zaposeli voćku. Ali jedan cvet, kad ugleda pčelu, skuplja svoje latice.

"Hej, ti, otvaraj se! Ja sam pčela, znaš."

Cvet kaže: "Neću. Ne primam pčele. Vidi kakav sam lep, najlepši. Ne dozvoljavam nikome da mi pride."

Pčela ne može da veruje da cvet jabuke tako govori, ali neće da raspravlja i da objašnjava kako, ako ne bude opršen, nikad neće postati plod. Još malo je stajala i čudila se, a onda odlete do drugog cveta.

Ljudi kažu da vreme brzo prolazi, kod biljaka je to drugačije, ali bilo kako bilo, zametnuše se mali zeleni plodovi koji su svakim danom bivali sve veći.

Grane otežaše od sazrelih jabuka. Samo na jednoj grani, na mestu gde je bio cvet, stajale su suve latice i uveo tučak.

Jabuke pogledaše jedna drugu i tih rekoše: "To je bio onaj uobraženi cvet, koji nije dozvolio pčeli ni da mu pride i koji nije poštovao Majku Prirodu."

Svako ima svoj zadatak na ovom svetu.

"Ućutaše jabuke, zarumeneše se njihovi obrazi i nasmeшиše se grupi dece koja se približavala.

